

Natur som hans. Men des taknemligere er jeg for den Hilsen, han her har sendt mig.“

„Tør jeg maaske i denne Forbindelse — Frøken Salomon! — minde Dem om en Samtale, vi havde med hinanden for en sejsten-syften Aar siden. Jeg anvendte ved den Lejlighed omtrent de samme Ord om Deres og min Broders Forhold som De nu. Jeg tror, De nu maa indrømme mig, at det havde været bedst for alle Parter, om De dengang havde haft mere Tillid til min Dømmekraft.“

Hun løftede Hovedet og saae stolt paa ham.

„Deri tager De igen ganske fejl, Hr. Departementschef! Jeg ønsker ikke noget ugjort. Jeg føler det tvertimod som en stor Lykke for mig, at jeg lærte Per at kende. Baade ved den Glæde og den Sorg, han forvoldte mig, fik mit Liv først rigtig Indhold. Det Værk, De ser her omkring Dem, er i Grunden lige saa meget hans som mit. Og derfor vil jeg bestandig være ham inderlig taknemlig.“

„Ja, — hm — herom kommer De og jeg jo neppe til Forstaaelse. Jeg skal derfor heller ikke opholde Dem længere. Jeg byder Dem Farvell!“

\*

\*

\*

En Aften en Ugestid efter Begravelsen opholdt Skolelærer Mikkelsen og Engmester Nielsen, der tillige var Stedets Sognefoged, sig inde i den Afdødes ellers vel tillukkede Hus for efter hans bortrejste Brødres Anmodning at udfærdige en Fortegnelse over det efterladte Indbo. Hvad der havde været af Værdipapirer, Breve og lignende Ting, havde Brødrene taget med sig; men i et Bord, der tilfældig havde staaet med Skuffen vendt ind mod Væggen, fandt man nu et tykt Hefte, næsten en lille Protokol, fuld af Optegnelser, skrevne med Assistentens halvt ulæselige Haand.

Skolelærer Mikkelsen kunde ikke dy sig for at kigge i den.